

at betegne denne Uenighed, der ganske rigtig ikke er meget væsentlig. Allerede her under Forhandlingen om et lille Lovforslag om Landbrugsskoler paafaldte jeg Regeringens Forsorg for en fysiologisk Forsøgsanstalt. Jeg interesserede mig levende for dette Formaal, og i Udvalget har jeg erklæret at ville stemme for Bevillingen — og det Standpunkt fastholder jeg endnu — men jeg har havt Betænkelse ved at stemme for en Bevilling og knytte den til en bestemt Landboforening. Det kan være meget hæderligt og vistnok meget frugtbringende, naar en Landboforening som denne vil søge at virke for et Diemed, som en slig Forening i. Reglen ikke magter, og jeg tvivler ikke paa, at der kan komme noget Gødt ud deraf, men netop det specielle Diemed, som man her har stillet sig, tror jeg, er meget vanskeligt og vanskeligt vil kunne lykkes, naar man ikke har en stor Centralstation at støtte sig til, og i det Hele naar man skal begynde paa bar Grund her i vort Land. Jeg tror derfor, at det vilde være bedre at bevilge en Sum til Uddannelsen af en Mand, end at man saaledes just vil lægge en moralsk Forpligtelse paa den vedkommende Forening til at gaa den Vej, som antydes derved, at Bevillingen gives til Manden gennem Foreningen. Jeg anser det for at være bedre, om Foreningen blev stillet noget friere og kunde tage nærmere Bestemmelse, om der ikke var andre Diemed, som den bedre var i Stand til at gjøre Fyldest for, og gjøre Fyldest paa en saadan Maade, at det alligevel mere vilde komme Almenheden til Gode. Jeg tror, at det er meget vanskeligt for en lokal Forening, at fremme det Diemed, som her tilsigtes, og jeg tror ogsaa, at Foreningen som Privatforening vilde, selv om den kunde erhverve en dygtig Mand, være henvist til den Ledelse, som kunde stiftes tilveie ved ham og have Vanskeligheder med Hensyn til Kontrolapparat og den øverste Ledelse af dette Foretagende. Jeg er villig til at stemme for, at der gives en Mand Leilighed til at uddanne sig i denne Retning, men jeg nærer Betænkelse ved at binde den omtalte Forening ved at benytte ham. Jeg tror, at det er heldigere at give Manden Bevillingen end Foreningen. Det er min Stilling til Sagen, og som det erede Thing vil se, er den erede Ordførers Udtalelse meget besjælet, naar han sagde, at Uenigheden imellem os hverken var principiel eller væsentlig, og hvis det havde været Tilfældet, som den erede Ordfører forudsatte, at mit Navn var faldet ud ved dette Endringsforslag, skulde jeg gjerne have ladet Forslaget gaa hen uden at sige et eneste Ord derom.

Scavenius: Jeg vil tillade mig ganske kort at omtale Forslaget under Nr. 30 med tilhørende Underendringsforslag af det erede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausen).

Jeg tror, at man maa gaa ud fra, og jeg tror ogsaa, at tidligere Finantsudvalg bestandig ere gaaede ud fra, at Digeloven af 1873 ikke paalagde vedkommende Egne større Byrder, end de kunne bære, og det, her er Tale om, er at lette vedkommende Lodsieiere de Byrder, som man dengang ikke havde beregnet skulde komme til at paahvile dem. Der var dengang beregnet, at der vilde komme til at paahvile vedkommende Lodsieiere af Digelaget som speciel Digebyrde omtrent 340,000 Kr.; men ved senere foretagne Forholdsregler, ved Digernes Forhøjelse, og ved at Digerne ere blevne ødelagte af senere Stormfloder, og derfor have maattet gjøres om igjen, samt ved at Verklinten paa Digebestyrelsens eget Forlangende er bleven medtaget under Digelaget, er der fremkommet en Merudgift, som forsaavidt den særlig falder paa vedkommende Lodsieiere, udgjør noget over 60,000 Kr. Nu har Centralkomiteen ydet et Bidrag til de fattigste af de vedkommende Beboere derved paa 24,000 Kr., og naar der saa her bevilges 40,000 Kr., synes jeg, at der er ydet Alt, hvad der billigt kan forlanges. Hvis nu Forholdet var saaledes, at Beboerne dernede levede paa en særlig fattig Egn, og at det var overordentlig trykkeligt og kummerligt Vilkaar, hvorunder de maatte henstaa deres Liv, kunde Sagen stille sig anderledes, men da det efter min bedste Overbevisning langt fra er Tilfældet — efter min Overbevisning er der mange andre Steder i Landet, navnlig øvre paa Bestkysten, f. Ex. ved Harebøge, hvor der kunde være meget mere Grund til at yde Beboerne en Understøttelse — tror jeg, at det vilde være rettest og forsigtigst fra Statens Side at indskrænke sig til, hvad Udvalget her har foreslaaet bevilget, hvorved Lodsieierne ikke vilde faae en større Byrde, end man fra først af havde beregnet, og saa lade det være godt med det. Det, som man tillige nu maa søge at opnaa, er, at Digerne overleveres til fremtidig Vedligeholdelse af Digelaget. Jeg haaber, at det vil lykkes den erede Minister at komme til det Resultat, saa snart ske kan, men deraf vil ganske vist være Følge, at Verklinten med dens Høfter, eller hvad man vil kalde dem, maa skilles ud fra Digelaget, og saa maa det være Fremtiden forbeholdt, om man kommer til det Resultat, at Bevarelsen af denne Verklint er af saa stor Betydning for det Hele, ikke alene for de enkelte Beboere, som kunne bo bagved eller paa Klinten, men for hele Sydhalvøen, ja for Lolland med, at man maa gjøre den yderste Anstrengelse for at bevare denne Klint, og fremdeles, om disse Anstrengelser vilde overstige Beboernes Kræfter. Først naar disse Underfølgelser ere foretagne, kan der være Tale om, at Staten i større eller mindre Udstrækning paatager sig at yde Understøttelse dertil. Det er altsaa dette, jeg vil gjøre gjældende, og jeg tror at have Ret, naar jeg siger, at efter at disse 40,000 Kr. ere bevilgede, og Digerne overleverede til Digelaget til